

แม่ก้าวเดินอย่างมั่นคงมาขึ้นรถ มั่นคงจนฉันใจหาย “หนักมียแม่ อ้าวถือกล่องให้แล้วกัน” ฉันเอื้อมมือไปฉวยกล่องเก่าๆ นั้น จากมือแม่แต่ไม่สำเร็จ แม่เม้มปากอย่างเด็ดเดี่ยว “ไปก็ไปซี ว่าแต่แกจะกินอยู่ยังงัยละ” แม่ตอบง่ายๆ หลังจากฟังลูกสาวคนเล็กอย่างฉันทพุดคววนอยู่เป็นนาน สองนาน ใจวาบลึกเหมือนกันกับคำพูดของแม่ที่ห้วงฉัน จะอยู่จะกินยังงัยก็ไอ้ที่ไม่มีลูกมีผิวทุกวันนี่ก็เพราะแม่นั่นแหละ วัน ๆ เวลาที่เหลือจากการทำงานต้องอุทิศให้แม่ไปจนหมดแล้ว จะไปพักร้อนยาวๆ ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีใครยอมมาดูแลให้ พวกปากดีที่แม่ขึ้นรถเรียบร้อยพร้อมเอากล่องของแม่วางบนตัก โดยไม่ยอมให้ฉันเอาไปวางไว้เบาะหลัง พอพ้นซอยเท่านั้นแหละ รถติดเป็นแพเต็มถนน พ้าที่ตำหะมีนตั้งกะเช้าก็สีแดงอาการที่รถบนถนนขยับได้ทีละนิดสลับกับอาการหยุดนิ่งอยู่กับที่ทีละนานๆ ฝนบนฟ้าก็ตกลงมายังกะเทวดากำสรวล ฉันมองดูกล่องบนตักแม่ที่แม่ใช้ใส่ของไปบ้านใหม่ มันเป็นกล่องกระดาษสีไหนๆ แม่จะไม่อยู่แล้ว ฉันเลยถามขึ้นว่า “มีอะไรในกล่องมั่งละ” แม่มีอาการกระตือรือร้นเชียว เวลาพูดถึงกล่องของแม่ ริมตึงเชือกฟางสีชมพูที่ผูกบน กล่องออกมาอย่างเบามือแล้วเริ่มหยิบของในนั้นออกมาให้ดู “มีแต่ข้าวของเกี่ยวกับพวกแกทั้งนั้นแหละ บนๆ นี้ก็รูปพวกหลานทั้งหลาย ล่างๆ ก็จะเป็นรูปพวกแก” แม่หยิบสมุดอัลบั้มใส่รูปขึ้นมาหนึ่งเล่ม แล้ว “พอออกจากโรงพยาบาลอยู่เดือนยังไม่ครบตี ฉันก็รีบไปไหว้เจ้าเลย ยาแก้ค่าชะไม่มีตี เค้าห้วงกลัวเราไม่สบาย ได้ตอนนั้นเราก็ไม่รู้เลยเสียใจออกใหญ่ พอไปไหว้เจ้าเสียเชียว ฉันไม่เคยรู้เลยว่ากล่องของแม่จะบันทึกชีวิตของครอบครัวเราไว้ได้มากขนาดนี้ มีนาแม่จะจำวันสำคัญของพวกเราได้แม่น อย่างไม่น่าเชื่อ จนพวกเราแอบเรียกแม่ว่า “สมองคอมพิวเตอร์” เจาคำในใจฉันเริ่มคลี่คลายออกกลายเป็นเพียงหมอกบางๆ ฉันหงนหน้าไปดูท้องฟ้าอันครด ฝนเริ่มบางตา แสงสว่างสามารถส่องผ่านเมฆมาได้บ้าง “แกอย่าห่วงฉันเลย ห่วงตัวเองตีแม่ขยับตัวเล็กน้อย เพื่อออกกล่องให้กระชับขึ้น รถบนถนนเริ่มเคลื่อนตัวช้าๆ พร้อมกับฝนที่ขาดเม็ด อีกไม่กี่เมตรจะถึงสี่แยกแล้ว และมีป้ายให้กลับรถได้ ฉันพารถ เบียดเข้าเลนขวา

****รักรักรัก รักแม่ครับ****